

Indtægten til Grund, tror jeg, man tillige vil komme til den Erkjendelse, at det er uretfærdigt at beskatte Indtægten i ligesvært Forhold til dens Størrelse; ved blot at fastsætte en vis bestemt Procent af en Mand's Indtægt vil man gjøre sig skyldig i en Uretfærdighed. Dette er ogsaa anerkjendt i det foreliggende Lovforslag, idet der med Hensyn til de mindre Indtægter op til 1600 Rd. og videre indtil 2000 Rd. er indført en stigende eller progressiv Skat. Der fradrages f. Ex. i Kjøbenhavn 500 Rd. af enhver Indtægt under 1600 Rd., og for Indtægter mellem 1600 Rd. og 2000 Rd. gjøres der et mindre Afdrag, der daler efterhaanden, som Indtægten nærmer sig 2000 Rd. Derved kommer man til det Resultat, at man f. Ex. ved en personlig Skat af 2 pCt. af Indtægter af 600 Rd. vil komme til at svare  $\frac{1}{8}$  pCt., af 1000 Rd.  $1\frac{3}{8}$  pCt., af 1500 Rd.  $1\frac{9}{16}$  pCt., og af en Indtægt af 2000 Rd. vil der svares de fulde 2 pCt., hvorhos alle større Indtægter vedblivende skulle svare den samme faste Procent, de 2 pCt. for at blive ved det Tal, jeg nævnte. Naar man imidlertid saaledes erkjender Berettigelsen af det Princip, man kalder den stigende Skala eller en progressiv Skat, vil man ikke med noget Spor af Berettigelse kunne paataa, at man skal stoppe noget bestemt Sted, at man navnlig skal sætte Grænsen ved 1600 Rd. eller ved 2000 Rd. Naar man erkjender, at Principet om den stigende Skala er rigtigt, fordi de større Indtægter virkelig medføre en større Skatteevne end de lavere Indtægter, synes det mig, at man gjør Brud paa Principet, og at det er aldeles uden Berettigelse, naar man vil slaa et vist Punkt fast og sige, at her skal Stigningen høre op. Naar man erkjender, at den Mand, der har 2000 Rd. i Indtægt, har en forholdsvis større Skatteevne end den, der f. Ex. har 1000 Rd. i Indtægt, ligger det virkelig nær at spørge, om da ikke det Samme gælder den, der har 4000 Rd., i Forhold til den, der har 2000 Rd. Har ikke den Første en forholdsvis større Skatteevne end den Sidste, og har ikke den, der har 100,000 Rd. i Indtægt, en forholdsvis langt større Skatteevne end den, der kun har 2000 Rd. i Indtægt? Det bemærkes rigtigt i en Udvalgsbetænkning fra Kjøbenhavns Borgerrepræsentation, der er omdelt her i Salen, at dette er en Theori, men at Forholdet i det virkelige Liv ikke vil stille sig saaledes, idet den Mand, der har den større Indtægt, vil have saa store Krav paa sig, at han i Virkeligheden forholdsvis ikke faar Mere tilovers til at betale Skat af end den, der har en mindre Indtægt. Ja, mine Herre, hvis man anser sig berettiget til at sige, at den Mand, der har den større Indtægt, virkelig har større Fornødenheder og større Krav, navnlig med Hensyn til Livets Nydelse og Luxus, at det skulde være et berettiget Moment, der skulde komme i Betragtning, naar der var Tale om Skatteevnen, maa

man give Kjøbenhavns Repræsentanter Ret. Naar det er berettiget at sige, at den Mand, der hele sit Liv har været vant til at have stort Tjenestskab, til at bo elegant, til at drikke Champagne og at spise Dyresteg hver Dag, ikke kan undvære disse Nydelse, og at han som Følge deraf har langt større Krav til Livet end den, der kun er vant til at drikke Ol og overhovedet til at leve tarvelig, indrømmer jeg, at hvad der er blevet anført for den progressive Skatas Berettigelse, er Theori, men jeg er overbevist om, at meget Faa her i Salen ville erkjende, at saadanne Momenter kunne komme i Betragtning, naar der bliver Spørgsmaal om Skatteevnen. Desuden maa det erindres, at der ved en saadan Skat som den personlige Skat, Indkomstskatten, eller hvad man nu vil kalde den, aldrig er Tale om at tage noget større Beløb af en Mand's aarlige Indtægt; det vil altid kun blive en lille Procent, hvorom der bliver Tale. Kommer man op til 5 pCt., er det vistnok høit; i alt Fald gælder dette om Kjøbenhavn og vistnok ogsaa om Statskassen. I Kjøbstæderne er Forholdet anderledes, der maa man vistnok komme højere op; men i ethvert Tilfælde vil den Procent, der skal svares af Indtægten, være forvindende lille i Forhold til den Del af Indtægten, som man lader en Mand faae Lov til at beholde. Naar altsaa den Mand, der har 100,000 Rd. i aarlig Indtægt, kommer til at betale 5 pCt., beholder han 95,000 Rd. tilbage, og dermed kan han tilfredsstille de ekstraordinære Fornødenheder og den Trang, han kan have. Han vil i Virkeligheden altid have en større Andel af sin Indtægt til at svare Skat af end den, der kun har fra Haanden i Munden eller i det Høieste kan lægge Lidt tilside til at fikke sig paa sine gamle Dage. Fordringen om en saadan stigende Skala er altsaa til en vis Grad grundet i Uighedsprincipet, i Principet om, at der for ethvert Menneske er visse Fornødenheder, som han absolut kan fordrø at tilfredsstille, forinden der kan være Tale om, at han skal svare Skat. Jeg tror ikke, det er noget Fantastisk at ville opstille et saadant vist Beløb og at sige, at det er, hvad en Mand med Familie absolut maa have for at leve, hvorfor det vilde være urigtigt ved en Skat som denne, der altid kun vil være en Supplementsskat, at fordrø, at han skulde svare Skat af dette Beløb; der er et Lavmaal af Indtægt, som ethvert Menneske kan forlange at være fritaget for at svare Skat af. Naar man nu sammenholder disse to Momenter, paa den ene Side det, at en retfærdig Beskatning virkelig kræver en stigende Skatteevne, og paa den anden Side, at der virkelig kan fastsættes et vist Minimum, som man med Berettigelse har Krav paa at være fri for at svare Skat af, kommer man, naar man søger at gennemføre disse Principer, til et særdeles simpelt, ligeligt og naturligt Princip, som det undrer mig, at man ikke for lang Tid siden har gennemført i disse Forhold. Jeg skal dog